

inntekt er, so metar hann hana við lonina hjá læraranum. Her er bóndin erligur; men eg hugsi ikki, at hann sjálvur varnst tað, tí hetta er frá hansara síðu ein innarlig ástanning av, at læraranir yvirhovur ikki eru reiðiliga stórar. Tað er heldur ikki altíð álitandi at meta einu inntøku eftir tí skatti, ein maður hevur.

Einhvor líkningsnevnd veit hvussu nógv oyrrur ið lærarin hevur, og er tað tí lætt at skatta hann út í ystu æsir. Men hvør líkningsnevnd veit, hvussu nógv vælindir, spælar, rukkulakkar, reyðnyður, hvítnyður o. a. t., ið bóndin fær, og sum kann tað nógv í húsinum, sjálvt um tað ikki er vert at seta á skemadid. Tað er ikki neyðugt at bóndanum at noyða meg til her at vísa á, at lærarin eigur at skattast línliga av tí, at lon hansara er so sjónlig, meðan bóndin eigur at skattast harðliga, vegna hansara ymisku lunnindir.

Danskurin hevur knæsað, mæsað, bræsað, galæsað og innført danskar skúlar. Her man helst ein av hundunum liggja niðarpotaður. Í hvørt fall er hetta eitt gott ílegg, og eg koyri trumft á, tó ikki hægri enn essið. Tað næstbesta ið Danskurin hevur gjørt fyri Føroyar, er tað, at hann hevur sett okkum skúlar í stovn, men tað allarbesta er tað, at skúlarnir hava verið so danskir, at vit í teimum eru vorðnir búnir til at fylgja við og lutaka í forhandlingum við tað land, vit hava høyst saman við í fleiri hundrað ár. Í teimum skúlnum eru nógvir vælamenn upplærdir, — eisini Jóhannes Patursson.

Men hevði hann haft rátt yvir føroyskum skúlavíðurskiftum, mundu tey helst verið, sum maðurin segði: «Táid tú hevði tarvin, tá var hann sliv-isligur.»

H. Kamban.

Omanfyri standandi grein, skrivað av navngivnum manni, er tíverri ov mikið sonn. Tað er ikki stuttligt at vita, at ein vissur partur av okkara fólki, teir, sum hava tað arbeiði at læra tykkara børn, at geva teim tað fyrsta grundarlagið fyri tí vitan og tann fyrsta kunnleika, sum livið og verðin nú einaferð krevur, at teir, siga vit, frá eini vissari síðu altíð skulu vera undir øksini, altíð «millum hamar og ambolt» — skjótt á ein og skjótt á ein annan hátt. — Er ikki skjótt tann tíðin komin, at hetta fer at halda upp, tað hevur vart so f. . . leingi nú! Og so vita vit, at hinir føroyski læraranir yvirhovur hava verið besta stuðlar fyri sjálvstýrisflokkin og eru tað enn, tó at teir frá teirri síðuni hava verið víðfærir sum — — — ikki er vert at siga hvat. Blaðst.

„Okkara“ TOILETSEBER er drøje, billige, og har den Parfume, som De synes om.

Eitt pinkulítið andsvar.

Tað eg skrivaði um «sendiferðina», ferðina hjá bini føroysku logtings-«delegatsjónini» hevur harra J. H. Danbjørg upptikið sum eitt fornernils bæði móti harra P. M. Dam og nokrum hann nevnr «ringfelagsstjórn» og hennara viðtøkur suðuri á Tvøroyri o. s. fr.

Mín grein var skrivað áður — so vítt eg veit — henda stjórnaravgerð var gjørd, so her eri eg ósekur í at hava fornernmað nakran. — Allt í allt tykir tað mær, at summir menn hava so lætt við at verða fornernmaðir, at best er ikki at røra penn og pappir longur, men lata allar partar verða í friði. Men so skulu eisini teir geva frið!

Harra Danbjørg tykist mær at hava so tungt við at fata tað, eg ella aðrir skriva, ella ertað kanska so, at hann ikki lesur tað men tó skrivar ímóti, bara ímóti! — Men at ein so kókandi heitur, blóðreyður sjálvstýrismaður sum hana var, nú er vorðin so kaldur, at landsins víðurskifti, okkara framtíðarstøða ikki eftir hansara programmi má umtalast í einum socialum blaði, tað er mær ein góta — fyrri tað eru vit socialdemokratir, um vit ofra nokur orð uppí framtíðarstøðu Føroyars. — So steinarnir hava verið so danskir, at vit í teimum eru vorðnir búnir til at fylgja við og lutaka í forhandlingum við tað land, vit hava høyst saman við í fleiri hundrað ár. Í teimum skúlnum eru nógvir vælamenn upplærdir, — eisini Jóhannes Patursson.

Við tók fyri plássid

Gamal Føroyingur.

Hvorfor gaa over Aaen efter Vand — hvorfor bruge udenlandske Sæber, naar De kan faa færøske, som er bedre og billigere, fra Fabriken „OKKARA“

„Stjermeguttene“.

Leygardagin 23. Juni kom higar við «Lýra» hitt stóra norska dreingja- og mannskórið «Stjermeguttene», á veg til Íslands. Kl. 3 um dagin hildu teir sang- og tónleikaruppsving — konsert — í sjónleikarhúsinum, sum var mestur fullt av áhoyranum. — Tað var sera forvitnisligt at hoyra henda stóra dreingjaflokk syngja teir ymsu norski fólkasangir og gomul dansilög.

Konsertin byrjaði við «tú al-fagra land mítt», sungin so væl sum ein kann hugsa sær útlendingur syngja ein song í føroyskum máli — eitt mál sum fíur annar enn Føroyingur er førur fyri at tala rett. — Umframt sungu teir Johann Strauss: An der schönen blauen Donau, og var tað fyrstu ferð vit hava høyst orð til henda víðakenda gamla tyska vals.

Fyri øll tey, sum frá barni av hava elskað Bjørnsens yrkingar, var tað ein stór gleði at hoyra hansara «Ingrid Sletten», sungin um gentuna, sum einki eigur ultan kysan, hon hevur

lingið frá mammu síni — «et fattigt minne frá far og mor, der skinned langt mer enn gulle». — Kysin skal goymast, hann má hon ikki slita, hann skal liggja í kistuni til hon kemur til stundina, sum hon eins og so mong onnur hevur drøymt um, tá hon skal standa brúður. — Men dreymurin varð ongantíð annað enn ein dreymur, stundin kom ikki. Í fjóruti ár goymdi hon kysan, hann kom ongantíð á høvðið í øll tey ár — og tá hon, gomul og grá, fór at taka hann fram, ja «da var der ikke trøden igjen».

Ein av guttene, hin 12 ára gamli Bjørn Frøshaug sang triggjar sangir einsamallur: Ein týskan «viel Träume», og tveir norskar: «Vuggeviser» og «kveldsang for blakken» — hitt gamla sleipurossið. — Sera vakurt var at hoyra hetta dreingjamálið bera teir vakru sanginar fram, teir gingu frá hjarta til hjarta, øll kendu tað!

Harra Arvid Fladmoe's flöpspel var nakað av tí vakrasta vit hava høyst her av tónleiki. Har var einki av tí: «Sigga tit meg», sum tíverri ofta kemur fram hjá teim, sum stiga fram á palli fyri fólkalokki; nei, lítilltáður stóð hann har, — sum hevði hann mestan hug til at fara í ein krók — við síni flöl — — — eitt undurvakurt spel!

Ein ógloymlig løta var tað, sjáldsom fyri okkum, her langt úti býga, so langt burturi frá øllum tí, sum er «tað dagliga breyð» fyri fólk í teim stóru londum. —

Vor Krone Margarine overgaar at anden Margarine i Kvalitet og Velsmag.

A/S Thorshavns Mælkeforsyning & Margarinefabrik.

Fundir.

Fríggjadagurin 29. juni var rættur fundardagur her í Havn. Áftaná at sjúkrakassa-fyrstøðumenn úr so at siga øllum Føroyum høvdu hildið fund allan dagin, var boðið til fund við fyrilestri av sjúkrakassafyrstøðumanni (Direktor) Borberg. Klokkian í varð fundur byrjaður uppí í sal N. I. O. G. T's, og vóru har komnir saman teir nevndu sjúkrassamenn, sóknarstýrslimir, leknar og sjálvsagt amtmaðurin sum jú er sakkonur í øllum tí sum hevur við lógir at gera.

«Pressan» var boðin, men har motti ikki meir enn ein. Fyrilesturinn var ein frágreiðing um teir socialu lógir, sum eru settar í gildi í Danmark — Social-reformen — og sum við neyð-turvilgum broytingum er á trappusteininum her hjá okkum. Mest var tað invalide- og sjúkrakassalógin talan var um, og fyri allar teir, sum fíast dagliga við lílik víðurskifti, var fyrilesturinn ivaleyst «instruktivur». Men fyri øll almenn fólk er ein bók sum «Socialreformen» tað reina «hebraisk», tey fata ikki «eitt hakke» av øllum somlum tí.

Áftaná fyrilesturinn áttalaði direktør Jensen sína gleði yvir, at henda lóg — invaliderentulógin — vildi verða til stóra hjálps, tí hon vildi lætta um tær byrðir, ið nú lógu so tungar á okkara kommunu.

Anton Andresen ráddi til at senda eina viðtøku, resolusjón, til logtingið og biðu tað taka væl við hesi lóg, tá hon nú varð lodg á tingsins borð.

A. Ziska ráddi frá at gera nakað ný, her mátti biðast til øll sóknarstýrslir o. fl. vóru vorðin kunnug við hesa lóg.

J. Rasmussen helt ikki vera best at biða, best var at gera tað nú.

Viðtikið varð soljóðandi

resolusjón:

„Til Færoernes Lagting:

Repræsentanter for største Delen af de færøske Sygekasser samt Forstanderskabets medlemmer og andre, samlet til Møde i Thorshavn 29. Juni 1934 sammen med Direktøren for Sygekasserne, Hr. Borberg, udtaler herved sin fulde Tilslutning til, at Invalide-loven bliver gjort gældende for Færøerne.»

Amtmaðurin vildi minna um, at nevnd var niðursett til at fá úttalislir frá sóknarstýrslinum. — Framsetti uppskot um at senda eina stutta frágreiðing viðvíkjandi invaliderentulógina og hvussu hon kundi hugast sett í gildi í Føroyum í einum av lögtingi útarbeiddum líki.

Fríggjadagin kl. 8 var almennur fundur í sjónleikarhúsinum. Keypmannafelagið hevði biðað, og har vóru nakrir av teim mest kendu keypmönnum og reidarum. Serliga vóru boðnir logtingsmenninir, landslingsmaðurin, limur av vinnu-nevndini og aðrir vóru komnir til stóðar, tí væntast kundi, at sendiferðin til Keypmannahavnar kom til umrøðu. Har var heldur eingin narraður, tí tað kann ikki avnoklast, at hon kom uppá tað!

Harra Chr. Holm-Jacobsen bað fólkið vera vælkomid, og hann bað øll tey, sum inni vóru minnast teir 45 menn, sum í vár vóru sjólatnir, farnir í yrki sinum, í stríðnum fyri dagligt breyð. Øll reisti seg tigandi.

Høvuðstalarar vóru: Bankastjóri Tórstein Petersen, sum byrjaði fundin, Keypmenninir Holm-Jacobsen og Jens av Reyni og landstingsmaðurin Jóhannes Patursson. Fleiri aðrir talarar vóru frammi við meiri ella minni væl funderaðum orðum. —

Nærri frágreiðing kemur um hovi verður til tað.

Vi fremstiller nu færøsk Smeilesteden er fed velsmagens og billig.

A/S Thorshavns Mælkeforsyning & Margarinefabrik.

Eitt og annað.

Vit hava væntað, «sum hundur væntar bein», at teir menn, ið fóru niður til Danmarkar at tingast við ríkisstýrið, fóru at stevna fólki á ting at siga teimum frá, hvussu henda ferð gekk í hond og um úrslitið av henni. — Men, nei vælsignað! einki røkist fyrri, at teir ætla at gera nakað; teir hava gloymt, at teir eru fólksins valdu menn, sum hava at vera so góðir at greiða frá, hvat teir gera fyrri tey, sum valt teir hava. —

Nú sigst, at frá aðrari síðu er varslað til fund, har teir og aðrir «lýðandi» (!) menn í okkara politiska lívi eru boðnir at koma. — Nú spyrst!

„Hon lýsir sum stjórnan í myrk-astu nátt.“ Í áttalandskum blóðum skrivast um eina kvinnu í Italien, sum tá hon sveyur, útsendur sterkt ljós. Læknar hava granskað hesa merkis kvinnu, og teir hava sligið tað fast, at tað er eingin lygn við hesum merkiliga ljósi hon gevur frá sær — hon liggur um náttina sum í eini ljóshæmu.

Hvat hetta er, ja tað vita teir ikki enn, teir vísu standa enn líka so óvitandi sum øll onnur — men undarligt er eitt tilfelli «fenomen». —

— Saa tag ham da! En Indbrudstyv brodeer Aften ind hos en Enke. Hendes Datter, en kraftig Ungmø paa fem og tredve, var endnu ikke gaaet til Hvile, og Tyven styrtede lige i Favnene paa hende. Hun slog Armen om hals, saa han sad som i en Skrustik, og raabte alt imens: Mor, Mor! jeg har ham.

Moderen, som hørte Jubelraabene, skyndte sig ud paa Valpladsen. Da hun saa Datteren staa med en fremmed Mand om Livet, blev hun ude af sig selv af Glæde og raabte med dirrende Stemme: — Tag ham! Tag ham, kære Barn og bliv lykkelig! I har min Velsignelse.

Ingolf melder 26. Juni: Følgende Skibe opserveret eller har anløbet Færingehavnen: Fossanes, Skålanes, Lilje, Marie, Stella Maria, Carlton, Mjånes, Silversprey, Godthaab, Kellavik, L. Vedrines, Polarfarið, Beinsvorið, St. Jacques, Mari-tana, Sjøborg, Nordfarið, Hamrænes, Polo, Thurið, Svinoy, Bear-naise.

SS „FORCE“

Úr Føroyum	4/7—34.
í Hamborg	8/7—34.
Úr —	11/7—34.
í Hull	13/7—34.
Úr —	16/7—34.
í Føroyum	20/7—34.

P/f Skipafelagið Føroyar.